

RESÁ TSCHAITSCHI

بارها

بارها استخوانهايم را
 با حوصله از دل خاك بيرون آوردم
 آنگاه كه پرندگان دانه گندم از سنگ گورم بر ميچينند
 هر يك را بر جاي خود نهادم
 مفصلها را پيوستم
 از ريشه درختان
 رگها و مويرگها ساختم
 از پارهاي ابر، گوشت
 و از شبنم و برگها، پوست
 پس حلقه كل را بر گردن آويختم
 پا كوبيدم و خواندم
 بارها ميان سنگها و مردگان

*Sokszor ástam ki csontjaim
 türelmesen a föld öléből,
 akkoriban sírkövemről búzamatot csipegettek a madarak,
 mindegyiket a helyére raktam.
 Az ízületeket összeillesztettem,
 a fák gyökereiből
 vénákat és hajszálereket,
 felhőpamacsokból húst
 harmatból és levelekből bőrt barkácsoltam.
 Aztán nyakamba akasztottam egy virágkoszorút,
 táncoltam meg énekeltem:
 sokszor sírkövek és halottak között.*

بي چتر ، بي چراغ

از شرم
شهر، شال بر روي مينهد
آنگاه كه فرو ميافتد
اين شب سنگي
بر ساقههاي نازك آفتاب

شايد پروانههاي
آن سوي روزن است
شب است
گود و باراني
و عشق، بيچتر و بيچراغ
اندك

در كوچهها از بوي مرگ آكنده ميشود.

Ernyő és gyertya nélkül

*Szégyenből
egy sállal takarja el arcát a város.
Abban a pillanatban rázuhan a nehéz
éjszaka
a nap vékony szárára.*

*Talán egy lepke
a hasadék túloldalán.
Az éjszaka mély és esős
és a szeretet ernyő és gyertya nélkül a mellékutcákban
lépésről
lépésre
magába szívja a halál bűzét.*